

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa A.L., E.S., B.M. i A.N.
przeciwko Szpitalowi w S. Sp. z o.o.
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy
i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 4 marca 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego
w Siedlcach z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt IV Pa 16/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

II. zasądza od Szpitala w S. Sp. z o.o. na rzecz A.L., B.M., A.N. i E.S. kwotę po 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

DS

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 lutego 2024 r., wydanym w sprawie z powództwa A.L., B.M., A.N. i E.S., przeciwko Szpitalowi w S. sp. z o.o. z siedzibą w S., o przywrócenie do

pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i odszkodowanie, Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

1. przywrócił powódki A.L., B.M. i A.N. do pracy w Szpitalu w S. sp. z o.o. z siedzibą w S. na poprzednich warunkach;
2. zasądził od pozwanej spółki na rzecz:
 1. powódki E.S. kwotę 18.751,14 zł brutto, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 29 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty;
 2. powódki A.L. kwotę 31.473,63 zł, brutto tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 22 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty, pod warunkiem podjęcia przez nią pracy po przywróceniu;
 3. powódki B.M. kwotę 32.264,16 zł brutto, tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 29 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty, pod warunkiem podjęcia przez nią pracy po przywróceniu;
 4. powódki A.N. kwotę 27.646,35 zł brutto, tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 28 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty, pod warunkiem podjęcia przez nią pracy po przywróceniu;
5. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądził od pozwanej spółki na rzecz:
 - powódki A.L. kwotę 8.949 zł, w tym kwotę 1.080 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty; powódki B.M. kwotę 5.080 zł, w tym kwotę 1.080 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty; powódki A.N. kwotę 7.992 zł, w tym kwotę 1.080 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty; powódki E.S. kwotę 4.080 zł, w tym kwotę 1.080 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa

procesowego, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty;

6. nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Siedlcach kwotę 5.755 zł, tytułem tej części opłat od pozwów, od uiszczenia których zostały zwolnione powódki B.M. i E.S.;
7. wyrokowi w punkcie drugim podpunkt a nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 6.250,38 zł.

Na skutek apelacji powódki B.M., powódki A.N. i pozwanej spółki Szpital w S. sp. z o.o., Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 18 grudnia 2024 r. (sygn. akt IV Pa 16/24):

1. zmienił zaskarżony wyrok w pkt I i II b, w stosunku do A.L. w ten sposób, że w miejsce przywrócenia do pracy zasądził na jej rzecz od pozwanej kwotę 31.473,63 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od 29 września 2021 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy; wykreślił punkt II b;
2. oddalił apelację pozwanej;
3. odrzucił apelację powódek A.N. i B.M.;
4. zasądził od A.N. na rzecz pozwanej kwotę 1.000 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty;
5. zasądził od B.M. na rzecz pozwanej kwotę 1.000 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu z drugą instancję, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty;
6. w pozostałej części odstąpił od obciążania powódek A.N. i B.M. kosztami procesu za drugą instancję;
7. zasądził od pozwanej spółki na rzecz A.N. kwotę 120 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty;
8. zasądził od pozwanej spółki na rzecz B.M. kwotę 120 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję, z ustawowymi odsetkami za

opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty;

9. zasądził od pozwanej spółki na rzecz A.L. kwotę 120 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty;
10. zasądził od pozwanej spółki na rzecz E.S. kwotę 120 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach do Sądu Najwyższego wywiodła pozwana spółka, zaskarżając tenże wyrok w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach 1,2, 7,8,9 i 10 wyroku, zarzucając mające istotny wpływ na jego treść naruszenie:

1. art. 52 § 2 k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie, co skutkowało przyjęciem przez Sąd II instancji, że pozwana nie zachowała jednomiesięcznego terminu z tego przepisu do złożenia oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy, podczas gdy z całokształtu zebranego materiału dowodowego wynika, iż pozwana złożyła oświadczenie w ustawowo wyznaczonym terminie;
2. art. 52 § 2 k.p. w związku z art. 8 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie art. 52 § 2 k.p. oraz niezastosowanie art. 8 k.p. i przyjęcie, że złożenie przez pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika, nastąpiło z przekroczeniem jednomiesięcznego terminu, gdy powódki swoim rażąco nagannym zachowaniem nadużyły zaufania pracodawcy i zagroziły słusznym interesom pracodawcy oraz pacjentom, w których dokumentacji dokonywały nieuprawnionych zmian, co winno skutkować przyjęciem, że nadużycie prawa skutkowało tym, że nie korzystają one z ochrony wynikającej z art. 52 § 2 k.p. (niezależnie od faktu, że pozwana konsekwentnie stoi na stanowisku, że termin ten został zachowany);

3. art. 8 k.p., poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy żądania powódek stanowi nadużycie prawa podmiotowego, z uwagi na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego i społecznego gospodarczym przeznaczeniem prawa, co skutkowało uwzględnieniem powództw w kontekście rażącego, nieakceptowanego społecznie naruszenia zasad postępowania przez osoby wykonujące zawód medyczny, na których spoczywa prawny obowiązek postępowania zgodnie z zasadami etyki zawodowej, zwłaszcza, że:
 1. dokonanie wpisów jest bezsporne;
 2. jednym z podstawowych obowiązków powódek wykonujących zawód pielęgniarstwa było należyte prowadzenie dokumentacji medycznej pacjentów, z poszanowaniem zasad wynikających z powszechnych i wewnętrznych regulacji;
 3. naruszenie miało charakter ciężki rozumiany jako działanie umyślne, nie zasługujące na usprawiedliwienie okolicznościami związanymi z pandemią covid-19;
 4. istotnie zagrażało interesom pracodawcy, w kontekście roszczeń pacjentów, jak również odpowiedzialności przed płatnikiem (NFZ) z tytułu rozbieżności w poszczególnych wersjach dokumentacji medycznej (wbrew twierdzeniom Sądu nawet realne zagrożenie interesów pracodawcy w postaci możliwości zgłoszenia zasadnych roszczeń, stanowi jeden z elementów warunkujących rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia);
 5. art. 8 k.p. w związku z art. 45 § 2 zdanie pierwsze i § 3 k.p. w związku z art. 477¹ k.p.c., poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji, gdy w stosunku do powódek domagających się przywrócenia do pracy, zasadne było co najmniej odmowne rozpoznanie żądania przywrócenia do pracy i ewentualne rozważenie zasądzenia w to miejsce odszkodowania (niezależnie od fakt, że pozwana konsekwentnie stoi na stanowisku, że powództwo podlega oddaleniu w całości), zważywszy na naruszenie zasad współżycia społecznego dyskwalifikującego możliwość dalszej współpracy;
 6. niezastosowanie art. 8 k.p. w związku z treścią art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych w związku z art. 17 ust. 1 pkt

1 ustawy z dnia 1 lipca 2011 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych, w zakresie dotyczącym powódki A.N., poprzez uwzględnienie przywoływanej przez nią ochrony stosunku pracy, wynikającej ze statusu działacza związkowego oraz osoby pełniącej funkcję w samorządzie zawodowym pielęgniarek i położnych, w sytuacji, gdy powoływanie się na tę ochronę stoi w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i czyni tę ochronę bezskuteczną w realiach niniejszej sprawy;

7. niezastosowanie art. 8 k.p. i niewłaściwe zastosowanie art. 183a § 1 k.p., art. 183b § 1 pkt 1 k.p., poprzez błędne przyjęcie, że w sprawie doszło do nierównego traktowania pielęgniarek dokonujących bezprawnych wpisów w dokumentacji medycznej, w stosunku do innych osób, które dopuściły się analogicznych naruszeń, w zakresie zastosowanej przez pracodawcę dolegliwości, w sytuacji, gdy w toku postępowania pracodawca wykazał stosowanie obiektywnych kryteriów złagodzenia sankcji, z uwagi na zapewnienie ciągłości udzielania świadczeń zdrowotnych, w obszarach łączących z brakiem wykwalifikowanej kadry, jak również faktem postawy prezentowanej przez te osoby, w obliczu stwierdzonych naruszeń, w tym złożenia rzetelnych i wyjaśnień pozytywnie rokujących, co do obdarzenia tych osób zaufaniem (w przeciwieństwie do powódek, które złożyły jedynie lakoniczne i pisemne wyjaśnienia, a wobec ich „grupowej” nieobecności spowodowanej chorobą po ujawnieniu czynu, pracodawca był nawet pozbawiony możliwości odbycia z nimi rozmów).

Mając powyższe na uwadze skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jako oczywiście uzasadnionej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania, przez Sąd Okręgowy w Siedlcach, przy pozostawieniu temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, względnie - w przypadku uznania zasadności skargi i stwierdzenia dopuszczalności orzeczenia, co do istoty sprawy - zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództw oraz zasądzenie na rzecz pozwanej, od powódek zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wraz z odsetkami ustawowymi za

opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, od dnia uprawomocnienia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca spółka wskazała, że analiza zaskarżonego wyroku wskazuje *prima facie*, że Sąd Okręgowy, choć zakwalifikował działania powódek w kategorii ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, zaniechał oceny ich postępowania oraz zgłaszanych przez nie roszczeń przez pryzmat dyspozycji art. 8 k.p. (pomimo wyraźnie sformułowanego w tym zakresie zarzutu apelacyjnego). Sąd odwoławczy zaniechał również analizy art. 8 k.p. w zestawieniu z możliwościami jakie daje Sądowi art. 477¹ k.p.c., który umożliwia przyznanie świadczenia alternatywnego wbrew woli powoda (np. przyznania odszkodowania zamiast przywrócenia do pracy).

W ocenie skarżącej spółki Sąd II instancji dopuścił się istotnego zaniechania, poprzez brak wnikliwej analizy stanu faktycznego w kontekście dyspozycji art. 8 k.p., co doprowadziło do naruszenia granic dopuszczalnego korzystania z praw podmiotowych w stosunkach pracy. Skarżąca spółka podniosła, że sformułowana w przywołanym przepisie klauzula zasad współżycia społecznego sprawia, iż formalne przysługiwanie danego prawa nie oznacza jego istnienia w sensie materialnym, jeżeli jego realizacja prowadziłaby do naruszenia zasad etyki, zaufania oraz interesów pracodawcy. Powołując się na utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego (zawarte w uzasadnieniu wniosku), pozwana zaznaczyła, że w przypadku szczególnie rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych, roszczenie pracownika może zostać oddalone na podstawie art. 8 k.p. nawet wówczas, gdy samo rozwiązanie stosunku pracy w sposób oczywisty naruszało prawo.

W niniejszej sprawie naruszenie to miało charakter ciężki i umyślny, polegając na bezspornym dokonywaniu przez powódki ingerencji w dokumentację medyczną wypisanych już pacjentów, poprzez wprowadzanie antydatowanych wpisów. Działanie to, podyktowane chęcią uzyskania korzyści majątkowej w postaci tzw. dodatku covidowego, stanowiło rażące naruszenie etyki zawodowej pielęgniarki oraz zasad prowadzenia dokumentacji, co w konsekwencji zagrażało

interesom pracodawcy - w relacjach z NFZ oraz narażało Szpital na potencjalne roszczenia odszkodowawcze pacjentów. Skarżąca podkreśliła, że zaniechanie analizy sprawy, przez pryzmat klauzul generalnych doprowadziło do sytuacji budzącej społeczny sprzeciw, w której osoby przywrócone do pracy, po tak nagannym czynie uzyskują drogę do otrzymania znacznych kwot, za czas pozostawania bez pracy, co w przypadku jednej z powódek, A.N., zbiegło się z zaniechaniem rozpoznania zarzutów dotyczących nadużycia przez nią ochrony, wynikającej z funkcji związkowej oraz samorządowej.

Jednocześnie pozwana wywiodła, że art. 8 k.p. winien być rozpatrywany wielopłaszczyznowo, w tym w odniesieniu do zarzucanego pracodawcy uchybienia terminowi z art. 52 § 2 k.p., gdyż orzecznictwo dopuszcza stosowanie klauzul generalnych, także w zakresie oceny zachowania terminów procesowych. Niezależnie od powyższego, pozwana spółka podtrzymała stanowisko, że rozwiązanie umów nastąpiło z zachowaniem ustawowego terminu miesiąca, od uzyskania danych umożliwiających rzetelną analizę naruszeń. Pracodawca wskazał również, że w świetle art. 8 k.p. posiadał prawo do różnicowania sankcji wobec poszczególnych osób, kierując się obiektywnymi kryteriami, takimi jak konieczność zabezpieczenia opieki nad pacjentami, postawa pracowników po ujawnieniu naruszeń oraz stopień ich winy, co zostało szczegółowo wyjaśnione w toku postępowania przed Sądem I instancji.

W odpowiedzi na wywiedzioną skargę kasacyjną, powódka E.S. wniosła o wydanie postanowienia o odmówieniu przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej spółki, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej oraz w obydwu przypadkach zasądzenie od pozwanej spółki na rzecz powódki E.S., zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych w postępowaniu kasacyjnym, wraz z ustawowymi odsetkami, od dnia wydania orzeczenia do dnia zapłaty.

Odpowiedź na skargę kasacyjną złożyły także powódki A.L., A.N. i B.M., wnosząc o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od strony przeciwnej kosztów procesu, za postępowanie przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia i dalszego merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie przypomnienia wymaga, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona – przywołano więc przesłankę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie wykazała jednak rzeczywistego występowania przywołanej przez siebie przesłanki. Odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga bowiem nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również

wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym (w jej ocenie) wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171).

Skarżąca upatruje kwalifikowanego naruszenia przez Sąd II instancji przede wszystkim przepisu art. 8 k.p. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w kwestiach wykładni i zastosowania tego przepisu w konkretnych stanach faktycznych sprawy. Na podstawie art. 8 k.p. każde działanie albo zaniechanie może być uznane za nadużycie prawa, jeśli występuje jedna z dwóch przesłanek: obiektywna sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa lub obiektywna sprzeczność z zasadami współżycia społecznego. Trzeba jednak pamiętać, że art. 8 k.p., po pierwsze, dotyczy nadużycia, a nie naruszenia prawa oraz, po drugie, odnosi się do nadużycia prawa podmiotowego, które ma naturę cywilnoprawną (w szerokim rozumieniu). Skoro hipotezą normy art. 8 k.p. objęte są przypadki nadużycia a nie obrazy prawa, to regulacja ta nie dotyczy sytuacji, gdy określony podmiot narusza przepisy prawa materialnego. Konstrukcja ta obejmuje właśnie przypadki, w których zachowanie określonego podmiotu spełnia formalnie wszystkie wymagania przewidziane przepisem prawa, natomiast z innych - pozaprawnych - względów (np. społecznych czy moralnych) zachowanie to nie zasługuje na ochronę prawną. Posłużenie się konstrukcją nadużycia prawa jest

więc z założenia dopuszczalne tylko wyjątkowo i musi mieć szczególne, wyraźne uzasadnienie merytoryczne i formalne, a zwłaszcza usprawiedliwienie we w miarę skonkretyzowanych regułach, głównie o konotacji etycznej, moralnej i obyczajowej. Przepis ten, z uwagi na wyjątkowość możliwości jego zastosowania, upoważnia sąd do oceny, w jakim zakresie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony prawnej, ale wyłącznie w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy. Ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p., mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego. Sfera ta w ramach postępowania kasacyjnego może podlegać kontroli tylko w przypadku szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2024 r., III PSK 97/23, Legalis nr 3168618; postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2024 r., II PSK 40/23, Legalis nr 3044656) – z taką sytuacją jednak nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 108 § 1, art. 98 § 1, 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. 2026 r., poz. 215).

DS.

[r.g.]